

te doen ontvlammen en in de opgewondenheid van het oogenblik eene oranjegezinde omwenteling tot stand te brengen. Zoo was zij, den vorigen morgen, van Nijmegen vertrokken met drie rijtuigen, in gezelschap van hare hofdame freule van Wassenaer Starrenberg, den kamerheer graaf van Randwijck, den adjudant baron Bentinck, den overste Stamford, gouverneur der jonge prinsen, en eenig gevolg van minderen rang. Maar de regeering te Gouda was tijdig gewaarschuwd en had, na voorbij Schoonhoven den weg te hebben doen afzetten, tegen den avond het geheele gezelschap, ter hoogte der Goejanverwellesluis nabij Haastrecht, aangehouden en tot den terugtocht gedwongen. Dit was de belangrijke tijding, die in den afgeloopen nacht 's Gravenhage bereikt had en thans het onderwerp van aller gedachtenwisseling uitmaakte.

Men besprak over en weder het geval, tot Hofland, na het verrichten van zijn dienst, zich weder huiswaarts meende te begeven. Evenwel, eer hij het zelf wist, dwaalde hij af in de richting der Nieuwstraat; hij kon, oordeelde hij, wel een bezoek afleggen bij de van Arkens; het was nog wel vroeg op den dag, maar het nieuws, dat hij gehoord had, kon tot voorwendsel en verontschuldiging dienen. Met de van Arkens bedoelde hij meer bepaaldelijk de dochter des huizes; sedert de tentoonstelling had hij haar niet gezien, en het begon hem lang te vallen. Allengs was ze in zijne verbeelding te voorschijn getreden uit het groepje jonge meisjes die hem bijzonder aantrokken, meer eigenlijk dan zijn vrienden en kennissen, hoe welkom hij ook hun steeds ware; bij de vriendschap voor jonge meisjes, docht hem, voegde zich altijd nog een liefelijker element, een zweempje adoratie, dat aan den wederzijdschen omgang eene buitengewone aantrekkelijkheid verleende, ook al dacht men in de verte niet aan huwelijksplannen. Daarom ging bij Hofland niets boven een gesprek met een mooi, verstandig meisje; men was dan zeker dat de gedachtenwisseling nooit een heftig karakter zou aannemen, gelijk tusschen heeren vaak het geval was, en tevens genoot men de bekoring welke zulk een meisje rond zich spreidde. Maar het liefst sprak hij met Mientje van Arken; dat was wis en zeker. Hij herinnerde zich hoe zij keer op keer, onder het keuvelen, tegen elkander knikten, zoo vaak zij, aangenaam verrast, bevonden dat hunne opvattingen betreffende belangrijke zaken dezelfde waren. Dat was toch aardig, vond hij, en, onder het loopen, was het hem alsof zij weder over elkander zaten, vertrouwelijk pratend en telkens elkander toeknikkend, zoodat hij, hoewel geheel alleen, onwillekeurig aan het knikken raakte, meenend Mientje van Arken tegenover zich te hebben, geheel opgaand in zijn denken. Een paar voorbijgangers keken hem gek aan; zij begrepen niet wat dien officier bezielde, die daar zoo in zijn eentje op straat liep te knikken.

Tewijl Hofland aan Mientje dacht, dacht Mientje aan Hofland. Zij was, in de voorkamer, druk bezig met het konfijten van kruisbessen, een bezigheid die zij voor het eerst zonder moederlijk toezicht verrichtte. Mevrouw van Arken drilde de nieuwe tweede meid, die het ongeluk bezat, zooals zij zelve het uitdrukte, „eene lezige natuur over zich te hebben” en dan ook, in plaats van de haar opgelegde plichten te vervullen, zich placht te vermeien in *Orson en*